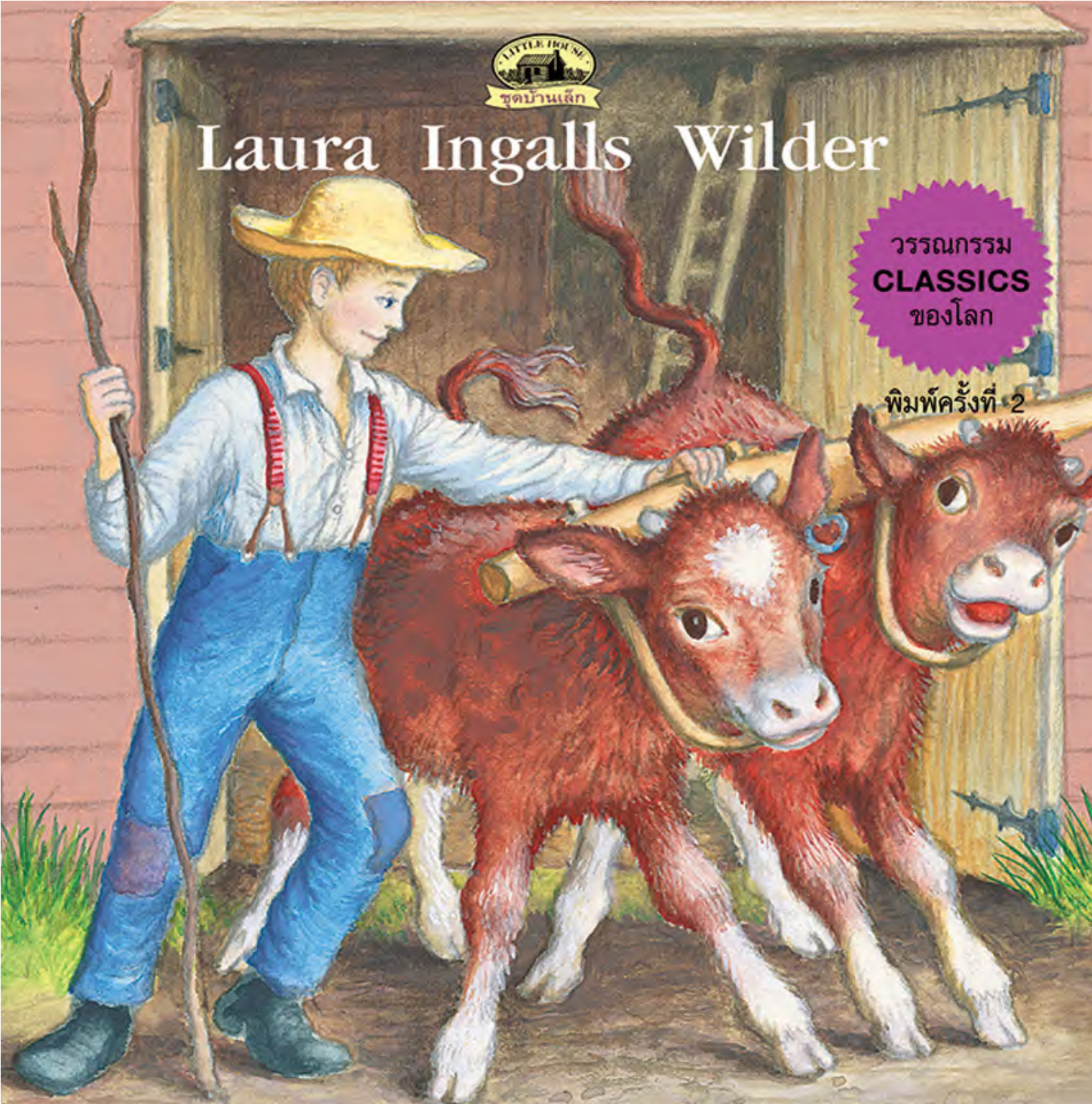

Laura Ingalls Wilder

วรรณกรรม
CLASSICS
ของโลก

พิมพ์ครั้งที่ 2

เกษตรกร ตัวน้อย

FARMER BOY

ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ : เขียน ชลดา ไพบูลย์สิน : แปล

เกษตรกรตัวน้อย

Farmer Boy

ประวัติผู้เขียน

ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 ในกระท่อมไม้ซุงดังที่บรรยายไว้ในหนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House in the Big Woods)

จากการอ่านวรรณกรรมอมตะเรื่องนี้ทำให้เราทราบว่าเธอและครอบครัวของเธอได้เดินทางโดยรถม้าสี่ล้อแบบที่มีหลังคาคลุมข้ามฝั่ง จากมิตเวสต์ (ภาคกลางตอนมาทางตะวันตกของอเมริกา) ไปยังแมนฟิลด์ รัฐมิสซูรี พร้อมกับอัลแมนโซ ไวล์เดอร์สามีและโรส ลูกสาวของทั้งสอง และที่นั่นเองที่เธอได้เขียนเรื่องราวของเธอลงในหนังสือชุด Little House และอาศัยอยู่ที่นั่นจนสิ้นชีวิตด้วยวัย 90 ปี

แต่อย่างไรก็ตามผลงานอมตะเล่มนี้ทำให้เธอยังคงมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กน้อยยุคนุกเบิกในหนังสือชุดบ้านเล็ก อันตราตรึงนี้อยู่ในใจผู้อ่านนับล้านตลอดกาล

คำนำผู้แปล

บ้านเล็กในป่าใหญ่ (Little House in the Big Woods) เป็นวรรณกรรมเยาวชนประพันธ์โดย ลอรา อิงกัลล์ส ไวล์เดอร์ ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1932 หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มแรกของหนังสือชุดบ้านเล็ก

(Little House series) ซึ่งแต่งขึ้นจากการย้อนรำลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตครั้งวัยเยาว์ของลอราที่อาศัยอยู่ในป่าบิกวู้ดส์ อันเป็นป่าไม้แบบ 4 ฤดู ใกล้เมืองเปปปิน รัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปลายศตวรรษที่ 19

ในการสำรวจความนิยมแบบออนไลน์ เมื่อปี ค.ศ. 2007 โดยสมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association) ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้จัดให้หนังสือ บ้านเล็กในป่าใหญ่ เล่มนี้เป็นหนึ่งในร้อยวรรณกรรมเยาวชนที่ดีที่สุด อีกทั้งเมื่อปี ค.ศ. 2012 หนังสือเล่มนี้ยังได้รับเลือกให้เป็นหนังสือที่มีลักษณะเป็นตอนที่ได้รับความนิยมสูงสุด 100 ลำดับแรกมายาวนาน (Top 100 Chapter Books) ในการสำรวจโดยวารสารห้องสมุดโรงเรียน (School Library Journal : นิตยสารรายเดือนที่มีชื่อที่สุดเล่มหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริกาที่นำเสนอบทความและบทวิจารณ์สำหรับบรรณารักษ์ของสถานศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อ และบรรณารักษ์ภาคีรัฐที่ทำงานกับเยาวชน)

สำหรับผู้แปลแล้วมีความสุขที่ได้กลับมาอ่านทุกครั้งที่ด้วยกาลเวลาจึงทำให้หนังสือหลายเล่มฉีกขาด หลายเล่มหน้าปกหายไป หลายเล่มสูญหาย จึงได้ขออนุญาตบรรณารักษ์สำนักพิมพ์เพื่อขอถ่ายถอดวรรณกรรมอมตะชิ้นนี้ออกเป็นภาษาไทยด้วยความรักในบทประพันธ์อมตะชุดนี้อีกครั้ง อาจกล่าวได้ว่าสิ่งละอันพันละน้อยที่อยู่ในบ้านน้อยหลังนั้นมีอิทธิพลต่อความชอบเป็นการส่วนตัวตลอดกาล ไม่ว่าจะเป็นงานฝีมือแบบต่อเศษผ้า หิ้งเล็กๆ เพื่อวางของโชว์ ตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ ตุ๊กตาเศษผ้าที่ใช้กระดุมทำลูกตา ถ้วย จานชาม รวมทั้งอาหารการกินต่างๆ นานา

การคงอยู่ของหนังสือเล่มนี้จากปีที่ร้อยเรียงจนถึงปัจจุบันนับได้เกือบศตวรรษนั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงคุณค่าและความงดงามของบทประพันธ์ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วผ่านกาลเวลา และคงไม่ใช่แต่จะเป็นวรรณกรรมเยาวชนอมตะเฉพาะชาวอเมริกัน แต่น่าจะเป็นของชาวโลก รวมทั้งนักอ่านชาวไทยที่จะครองใจอยู่ตราบนานเท่านาน

เกษตรกรตัวน้อย (Farmer Boy) เป็นหนังสือเล่มที่ 3 ของชุดบ้านเล็ก เรื่องราวของเด็กชายตัวน้อยที่ชื่อ อัลแมนโซ ไวล์เดอร์... ในขณะที่ลอรา อิงกัลล์ส เติบโตขึ้นในกระท่อมไม้ซุงหลังน้อยกลาง

ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ทางชายฝั่งตะวันตกนั้น อัลแมนโซ ไวล์เดอร์อาศัยอยู่ในฟาร์มขนาดใหญ่ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ อัลแมนโซกับพี่ชาย และพี่สาวสองคนทำงานในฟาร์มตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเวลาอาหารค่ำแทบทุกวัน—ไม่ว่าจะมีสภาพอากาศเป็นเช่นใด อย่างไรก็ตามยังคงมีเวลาให้สนุกสนาน โดยเฉพาะกับม้าซึ่งอัลแมนโซรักมากเหนือสิ่งอื่นใด

ชลดา ไพบูลย์สิน

วันเปิดเรียน

กาลครั้งหนึ่งนานหกลิบเจ็ดปีมาแล้ว ในเดือนมกราคม ทางตอนเหนือของมลรัฐนิวยอร์ก มองไปทางไหนก็เห็นแต่หิมะ ต้นไม้่นานาพันธุ์ล้วนยืนเหงาทั้งใบ ไม่ว่าจะเป็นต้นโอ๊ก ต้นเมเปิ้ลหรือต้นมะเดื่อ ทั้งหมดต่างถูกปกคลุมไปด้วยหิมะ กิ่งก้านสาขาของต้นไม้และต้นสนก็ถูกโน้มให้จมลงในกองหิมะ รวมทั้งแนวรั้วหินกั้นอาณาเขตตรง

นั่นด้วย ท้องทุ่งท้องนาจึงกลายเป็นลานขาวโพลน ตามเส้นทางสายยาวที่วิ่งผ่านป่าไม้มุ่งสู่โรงเรียน เด็กชายตัวน้อยๆ คนหนึ่งกำลังก้าวอย่างเนือยๆ ไปพร้อมกับรอยัล พี่ชายวัยสิบสามปี อีไลซาเจนและอลิซ พี่สาวทั้งสองวัยสิบสองปีและสิบปีตามลำดับ ส่วนหนูน้อย

อัลแมนโซคนนั้นเป็นน้องสุดท้อง ปีนี้เขามีอายุย่างเก้าขวบแล้ว ดังนั้น วันนี้จึงเป็นวันแรกที่ต้องไปโรงเรียน

เด็กน้อยเร่งฝีเท้าเพื่อตามให้ทันพี่ๆ แถมยังต้องเป็นคนหิ้วปืนโตใส่อาหารกลางวันให้ทุกคนอีกด้วย

“พรอยล์น่าจะเป็นคนหิ้วมากกว่า” เขาบอก “พี่โตกว่าเพื่อนเลย”

รอยัลเดินก้าวยาวๆ อยู่หน้าสุด เขาตัวโตและสวมรองเท้าบู๊ตดูมาดมั่น แล้วอีไลซาเจนก็พูดขึ้นว่า

“ไม่นะ แมนโซ ตอนนี้อยู่ถึงตาของเธอแล้ว เพราะว่าเธอเด็กที่สุด”

อีไลซาเจนช่างเจ้ากี้เจ้าการ เธอมักจะเป็นคนจัดการว่าใครเหมาะที่จะทำอะไร และทั้งอัลแมนโซและอลิซก็ต้องทำตาม

อัลแมนโซรีบเดินตามให้ทันรอยัล และอลิซก็รีบเดินตามให้ทันอีไลซาเจน ต่างเดินไปตามเส้นทางที่เป็นร่องลึกที่เกิดจากแคร่เลื่อนหิมะ ตลอดสองข้างทางมีหิมะนุ่มๆ สุมเป็นกองพูนสูง เด็กๆ เดินตามเส้นทางลาดลงไปไกลก่อนที่จะข้ามสะพานเล็กๆ และเดินทะลุป่าไม้

อันหนาวเหน็บต่อไปอีกหนึ่งไมล์ก็จะถึงอาคารเรียน

ทั้งจุมูกและเปลือกตาของอัลแมนโซเย็นเฉียบไปหมด แต่ร่างกายของเขาอบอุ่นอยู่ภายใต้เสื้อขนสัตว์เนื้อดี เสื้อผ้าทั้งหมดทำจากขนแกะที่พอเลี้ยงไว้ ชุดชั้นในของเขาเป็นผ้าขนสัตว์สีขาวครีม ส่วนชุดชั้นนอกเป็นผ้าขนแกะที่แม่ย้อมสีเอง

เปลือกของผักบัตเตอร์นัทนำมาใช้ย้อมสีด้วยสำหรับทอเสื้อโค้ตและกางเกงขายาวของเขา แม่ทอผ้าด้วยด้ายที่ย้อมเหล่านั้ จากนั้นก็เอาผืนผ้าที่ทอแล้วแช่น้ำเพื่อให้หดตัวจนเป็นผ้าเนื้อหนาๆ แน่นๆ ที่ทนทานได้ดีไม่ว่าจะเป็นอากาศหนาวเย็นหรือแม้แต่น้ำฝนเปียกโชกก็มีอาจทะลุผ่านผ้าที่แม่ทอได้

สำหรับเสื้อกั๊กของอัลแมนโซ แม้ย้อมขนแกะอย่างดีเป็นสีแดงก่ำดั่งผลเชอร์รี่แล้วทอเป็นผ้าเนื้อบางเบา มันช่างเป็นสีแดงที่อบอุ่นและงดงาม ทางเกงขายาวสีน้ำตาลของอัลแมนโซก็ลดกระดุมขึ้นมาจากจนถึงเสื้อกั๊กที่ติดกระดุมทองเหลืองแวววาวเรียงเป็นแถวไปรอบๆ เอว

ปกเสื้อกั๊กลดกระดุมขึ้นไปจนถึงปลายคางเพื่อความอบอุ่น ทับด้วยเสื้อโค้ตตัวยาวสีน้ำตาลที่ทอจากขนแกะหนาๆ เขาสวมหมวกที่แม่ถักให้จากขนแกะสีน้ำตาลเช่นกัน มันเป็นหมวกปิดหูแสนอบอุ่นที่มีสายรัดไว้ใต้คาง และถุงมือสีแดงของเขาคล้องคอไว้กับเชือกบริเวณใต้แขนเสื้อ ที่ต้องทำเช่นนั้นก็เพื่อป้องกันไม่ให้มันหล่นหาย

เขาสวมถุงเท้าคู่หนึ่งที่ดึงขึ้นมาทับขาทางเข้านใน และอีกคู่หนึ่งทับขาทางเกงขายาวสีน้ำตาลด้านนอก แล้วก็ยังสวมรองเท้าหนังกว้างเนื้อนุ่ม มันเหมือนรองเท้าหนังกว้างของพวกอินเดียนแดงไม่มีผิวด

ในฤดูหนาว พวกเด็กผู้หญิงจะพันผ้าคลุมหน้าหนาๆ แต่อัล-แมนโซเป็นเด็กผู้ชาย ใบหน้าของเขาจึงเปิดรับอากาศหนาวเย็นเต็มที่ แก้มของเขาแดงก่ำดั่งผลแอปเปิ้ล และจมูกก็ยิ่งแดงเข้าไปอีกดั่งผลเชอร์รี่ และพอเดินไปได้หนึ่งไมล์ครึ่ง เขาก็ดีใจที่มาถึงอาคารเรียนเสียที

อาคารเรียนหลังนั้นตั้งโดดเดี่ยวท่ามกลางป่าไม้เย็นเยียบบริเวณตีนเขาฮาร์ดสแครปเบิ้ล ฮิลล์ ควันไฟโพยพุ่งออกมาจากปล่องไฟ และคุณครูเป็นผู้ช่วยแหวกกองหิมะออกเป็นทางเดินไปจนถึงประตู ใกล้เคียง กับทางเดินนั้นมีเด็กผู้ชายตัวโตๆ ห้าคนกำลังย่ำเท้าในหิมะหนาๆ

อัลแมนโซตกใจกลัวเมื่อเห็นเด็กพวกนี้ รอยยิ้มแสร้างทำเป็นไม่กลัวแม้ว่าจริงๆ แล้วจะกลัวมาก เด็กพวกนั้นเป็นเด็กเสียจากชุมชนฮาร์ดสแครปเบิ้ล และใครๆ ก็กลัวกันทั้งนั้น

เด็กพวกนี้แก้มทุบแค้นเลือดของเด็กละแวกๆ และเอาเท้ากดเด็กผู้ชายตัวเล็กคนหนึ่งให้น้ำจุ่มลงกับหิมะหนาๆ บางครั้งพวกเขาก็จับเด็กสองคนให้ต่อสู้กัน แม้ว่าเด็กๆ จะไม่ยอมต่อสู้และร้องขอให้ปล่อยพวกเขาไป

เด็กผู้ชายตัวโตๆ พวกนี้อายุสิบหกสิบเจ็ดปี และจะมาโรงเรียนกันก็เฉพาะช่วงกลางของภาคฤดูหนาว พวกนี้มาเพื่อก่อแค้นครูให้

หยุดสอน และจะคุยโวว่าจะไม่มีครูคนไหนที่สอนได้ครบเทอมที่โรงเรียนแห่งนี้ และก็ไม่เคยมีใครเลยจริงๆ

ในปีนี้มีคุณครูเป็นหนุ่มรูปร่างผอมบาง ผิวซีด ชื่อว่าคุณครูคอร์ธ เขาสุภาพและอดทน และไม่เคยหวิดเด็กเลย หากท่อกดพิทไม่ได้ อัลแมนโซรู้สึกไม่สบายใจเมื่อคิดถึงตอนที่เด็กตัวโตๆ พวกนี้รุมทำร้ายคุณครูคอร์ธ เขาไม่แข็งแรงพอที่จะต่อสู้กับเด็กพวกนี้

เมื่อเสียงในอาคารเรียนเงียบลง เราก็จะได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของแก๊งเด็กเหี้ยว พวกนั้นดำนอก นักเรียนคนอื่นๆ ยืนกระซิบบอกอยู่ข้างเตาผิงขนาดใหญ่กลางห้องเรียน คุณครูคอร์สนั่งที่โต๊ะครู ยกมือชูๆ ข้างหนึ่งเท้ากางไว้ในขณะที่กำลังอ่านหนังสือ เขาเงยหน้าขึ้นทักทายอย่างใจดี

“อรุณสวัสดิ์”

รอยัล อีไลซาเจนและอลิซตอบรับอย่างสุภาพ แต่อัลแมนโซไม่พูดอะไรสักคำ เขายืนอยู่ข้างโต๊ะครูแล้วจ้องมองครูคอร์ส เขาจึงส่งยิ้มให้และพูดว่า

“รู้ไหมว่าคืนนี้ครูจะไปบ้านเธอด้วยนะ” อัลแมนโซกังวลใจ

เกินกว่าจะตอบว่าอะไร “ใช่แล้ว” คุณครูคอร์สพูด “ถึงตาคุณพ่อของพวกเขาแล้ว”

คุณครูจะไปค้างที่บ้านของทุกคนครบถ้วนในย่านนี้ บ้านละสองสัปดาห์ จากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่งจนกว่าจะครบ จากนั้นก็ได้เวลาปิดภาคเรียน

พอคุณครูคอร์สพูดจบแล้วก็ใช้ไม้บรรทัดเคาะโต๊ะ ได้เวลาเรียนหนังสือแล้ว เด็กๆ ทุกคนทั้งหญิงและชายเดินไปนั่งที่ เด็กผู้หญิงนั่งลงตรงฝั่งซ้ายและเด็กผู้ชายนั่งลงตรงฝั่งขวาของห้อง โดยมีเตาผิงขนาดใหญ่และกล่องไม้คั่นอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา เด็กโตๆ นั่งด้านหลังห้อง เด็กกลางๆ นั่งตรงกลางห้อง ส่วนเด็กเล็กๆ ก็นั่งแถวหน้า ที่นั่งมีขนาดเท่ากันทั้งหมด เด็กโตหน่อยก็ไม่อาจสอดเข้าเข้าโต๊ะได้ส่วนเด็กเล็กๆ ก็ต้องนั่งเท้าลอยแตะไม่ถึงพื้น

อัลแมนโซและไมลส์ ลูอิส เป็นนักเรียนชั้นต้น ดังนั้นจึงนั่งแถวหน้าสุดและไม่มีโต๊ะเรียนให้ พวกเขาต้องถือแบบเรียนเบื่องต้นไว้ในมือ

จากนั้นคุณครูคอร์สก็เดินไปเคาะหน้าต่าง เด็กเหี้ยวพวกนั้นส่งเสียงดังลอดเข้ามาทางประตู ทั้งเย้ยหยันและหัวเราะเสียงดัง พวกเขากระแทกประตูให้เปิดออกเสียงดังโครมใหญ่ แล้วเดินกร่างเข้ามาในห้องเรียน

เจ้าบิกบิล ริชชี คือหัวโจก เขาตัวโตเกือบจะเท่าพ่อของอัล-แมนโซ กำปั้นก็ใหญ่เท่าๆ กับของพ่อ เขากะทืบเท้าให้หิมะหล่นออกจากรองเท้าและเดินปึงปึงไปยังที่นั่งด้านหลัง เด็กพวกนั้นอีกสี่คนก็ทำเสียงดังเท่าที่จะทำได้เช่นกัน

คุณครูคอร์สไม่ว่าอะไร

ในห้องเรียนห้ามพูด ห้ามคุย และห้ามหยุกหยิก ทุกคนจะต้องนั่ง

นั่งที่สุดและไม่ละสายตาจากบทเรียน อัลแมนโซและไมลส์ถือบทเรียนไว้ในมือและพยายามบังคับไม่ให้ขาแกว่งทั้งสองเมื่อยจนเหน็บกึ่งจับแอบแกว่งขาเล็กน้อยตรงข้างๆ ที่นั่ง มีครั้งหนึ่งที่อัลแมนโซกระดิกขาข้างหนึ่งขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ พอนึกได้ก็รีบหยุดทันทีและแกล้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็รู้สึกได้ว่าคุณครูคอร์สกำลังมองมาทางเขา

ตรงที่นั่งด้านหลัง เด็กผู้ชายตัวโตๆ บ่นอื้อ แล้วตะลุมบอนกันก่อนปิดหนังสือเสียงดังปัง คุณครูคอร์สจึงพูดขึ้นอย่างเคร่งเครียดว่า “ช่วยเบาๆ หน่อย”

เด็กพวกนั้นเงียบไปได้แค่นาทีเดียว จากนั้นก็เริ่มแผดเสียงขึ้นอีก พวกเขาแกล้งให้คุณครูคอร์สลงโทษเพื่อจะฉวยโอกาสเข้าตะลุมบอนทั้งห้าคน

ในที่สุดคุณครูก็เรียกชั้นเด็กเล็ก อัลแมนโซไถลตัวออกจาก

ที่นั่งและเดินตรงไปที่โต๊ะครูพร้อมกับไมลส์ คุณครูคอร์สหยิบแบบเรียนของอัลแมนโซขึ้นมาแล้วบอกให้เขาสะกดคำศัพท์

ตอนที่รอยัลยังอยู่ชั้นเด็กเล็ก เขามักจะมีบวมเป่งกลับบ้านตอนกลางคืน คุณครูใช้ไม้บรรทัดตีมือเพราะว่ารอยัลไม่ตั้งใจเรียน พ่อจึงพูดว่า

“ถ้าโดนครูตีอีกครั้ง รอยัล พ่อจะตีซ้ำ จำไว้”

แต่คุณครูคอร์สไม่เคยใช้ไม้บรรทัดทรมานเด็กเล็กเลย ตอนที่

อัลแมนโซท่องศัพท์ไม่ได้ คุณครูคอร์สก็พูดว่า

“กลับไปท่องตอนพัก”

เด็กผู้หญิงถูกปล่อยไปพักก่อน พวกเธอยกฮู้ดขึ้นคลุมศีรษะและสวมเสื้อคลุมก่อนเดินออกนอกห้องเรียนอย่างสงบเสียงม ผ่านไปสิบห้านาทีที่คุณครูคอร์สเคาะที่หน้าต่างและทุกคนก็กลับเข้ามาในห้องเรียน เด็กๆ แขนงเสื้อคลุมแล้วหยิบหนังสือเรียนขึ้นมาอีกครั้งจากนั้นก็เป็นเวลาของเด็กผู้ชายที่ได้พักสิบห้านาทีเช่นกัน

พวกเด็กผู้ชายก็พากันออกไปเผชิญกับความหนาวเย็นพร้อม

กับแหกปากร้องตะโกน คนแรกขว้างหิมะใส่คนอื่นๆ ทุกคนที่มีแค่เสื้อจะป็นขึ้นเขาฮาร์ดสแครปเปิ้ล ฮิลล์ แล้วนอนคว่ำตัวลงบนแคร่เลื่อนก่อนร่อนถลาลงไปตามทางลาดชันยาว เด็กๆ คว่ำหน้าลงในหิมะ ต่างวิ่งเล่นและขว้างหิมะใส่กัน รวมทั้งเอาหิมะลูบหน้าพร้อมกับตะเบ็งเสียงดังตลอดเวลา

อัลแมนโซอายมากที่ถูกกักตัวไว้ให้นั่งอยู่กับพวกเด็กผู้หญิง

ตอนพักเที่ยงทุกคนได้รับอนุญาตให้เดินไปมาในห้องเรียนและพูดคุยกันได้เบาๆ อิลซาเจนเปิดปิ่นโตอาหารกลางวันบนโต๊ะเรียนของเธอ ในนั้นมีขนมปังทาเนยกับไส้กรอก โดนัทกับแอปเปิ้ล พายแอปเปิ้ลน่าอร่อยสี่ชิ้น พายลูกพลัมไส้แอปเปิ้ลเชื่อม และน้ำชিং

อัลแมนโซ่รับประทานพายจนหมดเกลี้ยงแล้วเสียนัว เขาใช้ตะบวยตักน้ำจากกระดิกที่วางไว้บนม้านั่งตรงมุมห้องขึ้นดื่ม จากนั้นก็สวมหมวก เสื้อคลุมและถุงมือเพื่อออกไปวิ่งเล่นข้างนอก

พระอาทิตย์ส่องแสงจ้าอยู่เกือบกึ่งกลางศีรษะ หิมะสะท้อนแสงแดดจนตาพร่า ท่อนซุงบนแคร่เลื่อนกำลังกลิ้งลงมาตามแนวเขาฮาร์ดสแครปบีล พวกผู้ชายกำลังใช้แส้วหุดม้าและตะโกนสั่ง และม้าก็ส่ายกระดิงที่ร้อยเชือกไว้รอบคอ

เด็กผู้ชายทุกคนวิ่งเล่นและร้องตะโกนให้ผูกแคร่เลื่อนของพวกเขาไว้กับแคร่เลื่อนพวกนั้น ส่วนคนที่ไม่มีแคร่เลื่อนก็พากันปีนขึ้นไปนั่งบนแคร่เลื่อนบรรทุกไม้ที่ไหลลงมา

เด็กๆ นั่งแคร่เลื่อนที่แล่นฉิวผ่านอาคารเรียนไปอย่างสนุกสนานและไหลเลื่อนลงไปตามเส้นทาง ก้อนหิมะยังม้วนรวมกันเป็นก้อนหนาขึ้นๆ เด็กๆ ไล่ปล้ำกันอยู่บนกองไม้ ต่างผลักให้อีกคน

ลงไปจมในกองหิมะ อัลแมนโซ่และไมลส์ตะโกนร้องกันอยู่บนแคร่เลื่อนของไมลส์

ดูเหมือนว่าเด็กๆ จะใช้เวลาวิ่งผ่านโรงเรียนไปไม่ถึงนาที แต่พวกเขากลับขึ้นมาต้องใช้เวลาอย่างมาก ที่แรกก็เดิน ต่อมาก็วิ่งเหยาะๆ แล้วก็ออกวิ่งอย่างเหนื่อยหอบด้วยเกรงว่าจะเข้าห้องเรียนสาย แล้วก็รู้ว่าสายจริงๆ ด้วย และจะต้องโดนคุณครูคอร์สหุดแน่ๆ

อาคารเรียนเงียบกริบ เด็กๆ ไม่อยากเข้าห้องเรียนเลย แต่ก็จำต้องเข้าไป ทุกคนแอบย่องอย่างเงียบกริบ คุณครูคอร์สนั่งอยู่ที่โต๊ะและเด็กผู้หญิงก็นั่งที่ของตัวเองและสร้างทำเป็นอ่านหนังสือ ส่วนทางฝั่งของเด็กผู้ชาย ทุกที่นั่งว่างเปล่า

อัลแมนโซ่ค่อยๆ กระเียบเข้านั่งอย่างระทึกใจ เขายกแบบเรียนขึ้นและพยายามสะกดลมหายใจ ส่วนคุณครูคอร์สไม่พูดอะไร

เจ้าบิล ริชชีและเด็กผู้ชายตัวโตๆ คนอื่นไม่สะทกสะท้าน พวกเขายังส่งเสียงดังขณะเดินไปนั่งที่ คุณครูคอร์สรอจนกระทั่งทุกคนเงียบ แล้วจึงพูดว่า

“ครูยอมให้สายแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว แต่อย่าให้เกิดซ้ำ”

ทุกคนรู้ว่าเด็กเฮี้ยวพวกนั้นก็ต้องสายอีก คุณครูคอร์สคงจะไม่ทำโทษพวกเขาเพราะว่าพวกนั้นจะต่อสู้ และนั่นคือสิ่งที่พวกเขาอยากให้เกิด

เย็นย่าแห่งฤดูหนาว

อากาศยังคงเย็นเยือกราวกับน้ำแข็งและกิ่งไม้แห้งๆ หักโครมลงมาเพราะแรงหิมะ แสงสีเทาๆ เคลื่อนออกมาจากหิมะที่กำลังโปรยปราย ส่วนเงามืดก็กำลังปกคลุมไปทั่วผืนป่า มันเป็นเวลาพลบค่ำแล้วตอนที่อัลแมนโซเดินอย่างเมื่อยล้าบนทางลาดสุดท้ายอันยาวไกลจนถึงบ้านไร่

เขาเร่งฝีเท้าตามหลังรอยัลที่วิ่งตามติดคุณครูคอร์ส ส่วนอลิซก็กำลังวิ่งให้ทันอีไลซาเจน ตามลอยแคว่เลื่อนไปอีกช่องทางหนึ่ง ทุกคนบ้องปากไว้ให้อบอุ่นและไม่ได้พูดอะไรกัน

หลังคาของบ้านที่ทาสีแดงนั้นมีแต่หิมะปกคลุมไว้โดยรอบ และตามชายคาบ้านก็มีน้ำแข็งย้อยแท่งใหญ่ห้อยเป็นสาย หน้าบ้านมืดมิด แต่มองเห็นเส้นทางของแคว่เลื่อนเส้นหนึ่งวิ่งไปจนถึงโรงนาหลังใหญ่และหิมะหนาที่ถูกวาดออกเป็นเส้นทางจนถึงประตูด้านข้าง เมื่อมองลอดหน้าต่างห้องครัวเข้าไปจะเห็นแสงเทียนสองดวง

อัลแมนโซยังไม่เข้าบ้าน เขาส่งปิ่นโตอาหารกลางวันให้อลิซแล้วไปที่โรงนากับรอยัล

รอบๆ ผืนนาปลูกสาลีเต็มจตุรัสนั้นมีโรงนาขนาดใหญ่สามโรงตั้งอยู่โดยรอบ รวมแล้วถือได้ว่าเป็นโรงนาที่ดีที่สุดในชนบทแห่งนั้น

อัลแมนโซเข้าไปในโรงมังก่อน เป็นอาคารยาวหนึ่งร้อยฟุตที่หันหน้าเข้าหาบ้าน ตอนกลางของอาคารเป็นคอกม้าเรียงเป็นแถว ตอนปลายด้านหนึ่งเป็นคอกวัว และเลยไปเป็นเล้าไก่อันอบอุ่น ส่วนตอนปลายอีกด้านหนึ่งเป็นโรงเก็บธัญพืช

โรงม้านั้นมีขนาดใหญ่มากจนสามารถจอดรถม้าได้สองคัน และแคว่เลื่อนยังแล่นเข้าไปได้อีก พื้นที่กว้างพอให้ปลดม้าออกและปล่อยให้มันเดินเข้าคอกได้โดยไม่ต้องออกไปเจอกับความหนาวเย็นอีก

โรงนาหลังใหญ่ตั้งอยู่ตอนปลายทางด้านทิศตะวันตกของโรงม้า ทั้งสองอาคารตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของผืนนาตรงกลางของโรงนาหลังใหญ่นั้นเป็นลานยั้งข้าวกว้างขวางมีประตูบานใหญ่เปิดออกสู่ทุ่งหญ้า เพื่อให้เกวียนบรรทุกฟางแล่นเข้ามาได้ ที่โรงนาด้านหนึ่งมีกองฟาง ขนาดกว้าง 20 ฟุต ยาว 50 ฟุต ที่อัดแน่นไปด้วยหญ้าแห้งสูงท่วมศีรษะจนถึงเพดานหลังคา

ถัดจากลานยั้งข้าวนั้นออกไปเป็นคอกวัวสิบสี่คอก ถัดไปเป็นโรงเก็บเครื่องจักร และถัดไปอีกเป็นโรงเก็บเครื่องมือเครื่องไม้ต่างๆ พอถึงตรงนั้นแล้วเลี้ยวซ้ายก็จะเป็นโรงนาด้านทิศใต้

ในนั้นมีห้องเก็บอาหารสัตว์ ถัดไปเป็นเล้าหมู คอกลูกวัว ต่อด้วยลานยั้งข้าวด้านทิศใต้ ซึ่งเป็นลานนวดข้าวซึ่งกว้างใหญ่กว่าลานยั้งข้าวเสียอีก และที่ตรงนั้นยังมีโรงสีอีกด้วย ถัดจากลานยั้งข้าวด้านทิศใต้เป็นโรงอบนวลลูกวัว และเลยไปอีกเป็นคอกแกะ ทั้งหมดนี้คือโรงนาด้านทิศใต้

ตามแนวด้านทิศตะวันออกของโรงนามีรั้วแน่นหนาสูงสิบสองฟุตทอดยาว โรงนาหลังใหญ่สามโรงและรั้วนั้นตั้งเป็นกำแพงล้อมรอบลานอันแสนอบอุ่น ทั้งลมและหิมะต่างกระหน่ำใส่กำแพงกันเหล่านั้นแต่ก็เข้าไปไม่ได้ ไม่ว่าพายุหิมะจะรุนแรงเพียงใด ก็ยากที่จะเกิดหิมะท่วมสูงเกินสองฟุตในโรงนาอันเป็นที่พักพิงแห่งนั้น

เมื่ออัลแมนโซเดินเข้าไปในโรงนาหลังใหญ่เหล่านี้ เขามักจะเดินทะลุประตูเล็กๆ ตรงไปยังคอกม้าทันที เขาชอบม้ามาก พวกมันอยู่กันเป็นคอกที่มีเนื้อที่กว้างขวาง ขนสีน้ำตาลของพวกมันทั้งสะอาดและเป็นมันเงา รวมทั้งแผงขนบนคอและหางสีดำด้วย ม้าวัยทำงานท่าทางฉลาดและปราดเปรียวพวกนั้นกำลังเคี้ยวฟางอยู่ อย่างสบายอารมณ์ ม้าเล็กๆ วัยสามปีหันหน้าเข้าหากันและยื่นจมูกขำลูกกรง เหมือนว่าพวกมันกำลังคุยกระซิบกระซาบกัน แล้วตัวหนึ่งก็เป่าปากและพ่นเสียงไปตามลำคอของอีกตัวหนึ่ง ตัวนั้นก็หันมากัดเล่น แล้วพวกมันก็ร้องอู้อี้ วังวนและเตะกันเล่นๆ พวกแม่ม้าแก่ๆ หันหน้ามามองเหมือนกับยายยที่กำลังปรางเด็กๆ ส่วนม้าหนุ่มๆ แข็งขียวก็พากันวิ่งเล่นดูท่าทางกระฉับกระเฉง พร้อมกับจ้องมองด้วยแวตาสงสัย

ม้าทุกตัวรู้จักอัลแมนโซ มันจะชูหูและส่งสายตาเป็นประกายทุกครั้งที่เห็นเขา พวกม้าเล็กๆ อายุสามปีจะตรงรี่เข้ามาหาและยื่นจมูกออกมาดูตัวเขา จมูกของพวกมันที่มีขนสั้นๆ หอมแหรมนั่นช่าง

อ่อนนุ่มราวกับผ้ากำมะหยี่ และขนหน้าม้าตรงหน้าผากก็เรียบรื่นราว

ผ้าไหม มันโค้งคอโค้งอย่างล่ำพอง ทั้งแข็งแรงและกลมกลิ้ง และขนแผงคอสีดำที่งัดตัวลงเหมือนพู่ห้อย พวกมันยอมให้เราลูบไล้ไปตามคอโค้งลำสันของมันและชูมือเข้าไปในแผงคอเพื่อรับไอร้อน

แต่อัลแมนโซไม่กล้าทำ ดังนั้นเขาไม่ได้รับอนุญาตให้แตะต้องม้ารุ่นๆ วัยสามปีพวกนั้น เขาเข้าไปในคอกของมันก็ไม่ได้ หรือจะเข้าไปทำความสะอาดก็ได้ พ่อไม่อนุญาตให้เขายุ่งกับม้าเล็กๆ หรือแม้แต่ม้าหนุ่มๆ พ่อยังไม่ไวใจเขาเพราะเกรงว่าจะทำให้ม้าหนุ่มๆ รวมทั้งลูกม้าที่ยังไม่เชื่องพวกนั้นเสียนิสัยได้ง่ายๆ

เด็กๆ ที่ยังไม่ได้อู้อี้ว่าอะไรควรไม่ควรอาจจะทำให้ลูกม้าตื่นกลัว หรือไม่ก็รังแกมัน หรือแม้แต่ตีมัน ซึ่งนั่นจะเป็นการทำให้ม้าเสีย มันจะกัด ต่อยและเกลียดชังคน แล้วก็เป็นม้าที่ดีไม่ได้อีกเลย

อัลแมนโซรู้ว่าอะไรควรยิงไปกว่านั้นอีก เขาไม่เคยทำให้ม้าหนุ่มๆ พวกนั้นกลัวหรือเจ็บตัวเลย เขามักจะทำอะไรเบาๆ นุ่มนวลและอดทน เขาจะไม่ทำให้พวกมันตกใจหรือตะโกนใส่ จะไม่ทำอะไรแม้ว่าเขาจะถูกมันเหยียบเท้าก็ตาม แต่พ่อก็ยังไม่เชื่อใจเขาอยู่ดี

ดังนั้นอัลแมนโซจึงได้แต่เฝ้ามองดูม้ารุ่นวัยสามปีพวกนั้นด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้า เขาได้แต่เพียงสัมผัสจมูกสั้นๆ ของมัน แล้วก็ต้องรีบถอยห่าง จากนั้นก็สวมเสื้อคลุมในโรงนาที่อบอุ่นนักเรียนสวยๆ ของเขาอีกที

พ่อให้น้ำสัตว์ทั้งหมดแล้ว และเขาเริ่มให้อาหารพืช รอยัลกับอัล-แมนโซหยิบคราดและกวาดจากคอกหนึ่งไปอีกคอกหนึ่ง กวาดฟางใต้เท้าที่สกปรกออก และคลี่ฟางสดๆ จากรางหญ้าทำเป็นที่นอน

สะอาดๆ สำหรับแม่วู้ พ้อวู้ และลูกวู้ รวมทั้งแกะ

พวกเขาไม่ต้องทำที่นอนให้กับหมู เพราะว่าหมูจะจัดการเรื่องที่นอนและทำความสะอาดของมันเอง

ในโรงนาด้านทิศใต้ ลูกวู้ตัวเล็กๆ สองตัวของอัลแมนโซ

อยู่ในคอก พวกมันรวมกันแกะที่ลูกทรงตอนที่เห็นเขาเข้ามา ลูกวู้ทั้งสองตัวสีแดง และตัวหนึ่งมีจุดสีขาวบนหน้าผาก อัลแมนโซตั้งชื่อมันว่าเจ้าสตาร์ ส่วนอีกตัวหนึ่งเป็นสีแดงทั้งตัว เขาจึงตั้งชื่อมันว่าเจ้าไบรท์

ทั้งเจ้าสตาร์และเจ้าไบรท์เป็นลูกวู้อายุยังไม่ถึงปี มันเพิ่งเริ่มมีเขาเล็กๆ ขึ้นตรงกลางระหว่างขนสั้นๆ ข้างๆ หู อัลแมนโซเการอบๆ เขาเล็กๆ นั้น เพราะรู้ว่าพวกมันชอบ พวกมันดันจุมูกูๆ และๆ ของมันที่โผล่ออกมาระหว่างซี่ลูกทรงและซี่ลิ้นสากๆ เลีย

อัลแมนโซหยิบแครอทสองหัวออกมาจากกล่องใส่อาหารสัตว์ แล้วหักเป็นชิ้นเล็กๆ จากนั้นก็ป้อนให้เจ้าสตาร์กับเจ้าไบรท์ทีละชิ้น

จากนั้นเขาก็หยิบแครอทอีกครั้ง แล้วป้อนขึ้นไปบนเพิงเก็บฟางเหนือคีระะ ตรงนั้นมีตมมาก มีเพียงแสงเล็กน้อยที่ส่องจากตะเกียงกระป๋องที่แขวนอยู่ในตรอกด้านล่าง รอยัลกับอัลแมนโซไม่ได้รับอนุญาตให้เอาโคมไฟเข้าไปในที่เก็บหญ้าแห้ง ด้วยเกรงว่าจะเกิดไฟไหม้ แต่สักพักพวกเขาก็ปรับสายตาจนมองเห็นได้ในความสลัว

เด็กชายสองคนทำงานอย่างว่องไว จับหญ้าแห้งโยนลงไปในรางหญ้าด้านล่าง อัลแมนโซได้ยินเสียงม้าและวัวเคี้ยวฟางรั่มๆ ฟางที่เก็บไว้ข้างบนนั้นแห้งดีเพราะได้รับไอน้ำจากสัตว์ด้านล่าง และมันก็มีกลิ่นสดๆ ผสมกับกลิ่นของม้า วัวรวมกับกลิ่นขนแกะ และก่อนที่เด็กๆ จะใส่ฟางจนเต็มราง พวกเขาได้กลิ่นหอมๆ จากนมอุ่นๆ ลอยเป็นฟองฟูฟองอยู่ในถังใส่นมของพ่อด้วย

อัลแมนโซหยิบม้านั่งรีดนมตัวเล็กและถังใส่นม แล้วนั่งลงในคอกของเจ้าบลอสซั่มเพื่อรีดนมของมัน มือของเขายังแข็งแรงไม่พอที่จะรีดเต้านมแข็งๆ ได้ แต่เขาก็รีดนมของเจ้าบลอสซั่มกับเจ้าบอสซี่ได้ พวกมันคือแม่วู้อายุมากแล้ว น้านมจึงไหลได้อย่างง่ายดาย และไม่คอยบอกทางจิมเข้าตาของเขาสักเท่าไร รวมทั้งไม่ค่อยย่ำเท้าหลังลงไปจนถึงนมด้วย

เขานั่งลงโดยวางถังไว้ระหว่างเท้าทั้งสองแล้วรีดนมเป็นจังหวะ ซ้าย ขวา! ปีบ ปีบ! น้านมไหลเป็นสายพุ่งลงถึงในขณะที่แม่วู้เลียกินธัญพืชและเคี้ยวแครอทเพลินๆ

พวกแมวในโรงนาจะขดตัวอยู่บริเวณมุมคอกม้าแล้วคราง

เสียงดัง มันตัวอ้วนกลมเพราะได้กินหนู แมวในโรงนาทุกตัวมีหูใหญ่และหางยาว นั้นแสดงว่าพวกมันเป็นนักล่าหนูที่ดี ตลอดวันและคืน พวกมันจะเที่ยวลาดตระเวนไปทั่วโรงนา จับหนูจากถังใส่อาหารสัตว์ และเมื่อถึงเวลารีดนม มันก็ได้เลียนนมอุ่นๆ ในถาดอีกด้วย

เมื่ออัลแมนโซรีดนมวัวเสร็จ เขาจะเทให้แมวกิน พ่อของเขาเดินไปยังคอกของบลอสซัมพร้อมด้วยถังใส่นมและมันฝรั่ง แล้วนั่งลงรีदन้านมหยดท้ายๆ ที่เข้มข้นจากเต้านมของบลอสซัม แต่ว่าอัลแมนโซรีดเสียหมดเกลี้ยงแล้ว พ่อจึงเดินต่อไปยังคอกของเจ้าบอสซี่ พ่อเดินออกมา ก็พูดว่า

“ลูกรีदनมได้เก่งทีเดียว”

อัลแมนโซได้แต่หันหลังกลับและเตะฟางบนพื้นเล่นแก้เซินเขาดีใจจนพูดไม่ออก ตอนนี้อย่าปล่อยให้เขารีदनมวัวคนเดียวได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องรีदनต่อจากเขาอีก และอีกไม่นานนักหรอก เขาก็น่าจะเป็นนักรีदनมด้วย

พ่อของอัลแมนโซมีนัยน์ตาสีฟ้าสดใส เขาเป็นชายร่างใหญ่มีผมและหนวดเคราสีน้ำตาลอ่อนนุ่ม ชายผ้าคลุมขนสัตว์สีน้ำตาลของเขาอยู่กับขอบรองเท้าบู๊ตทรงสูง ผ้าคลุมทั้งสองด้านถูกจับให้ไขว่กันบริเวณหน้าอกแล้วจับชายคาดไว้หลวมๆ ที่ตรงเอว ส่วนชายของมันก็คลุมทับกางเกงผ้าขนแกะเนื้อดีสีน้ำตาล

ใครๆ ก็รู้จักพ่อ พ่อมีฟาร์มที่ดีและขับรถม้าที่ดีที่สุดในงานเทศกาลนี้ พ่อเป็นคนที่รักษาคำมั่น ทุกปีพ่อจะเอาเงินฝากธนาคาร เมื่อพ่อขับรถม้าเข้าไปในเมืองมาโลน ชาวเมืองทุกคนจะให้ความเคารพนับถือพ่อ

รอยัลเดินถือถังนมและตะเกียงกระป๋องเข้ามา เขาบอกพ่อด้วยเสียงแผ่วๆ

“พ่อฮะ วันนี้เจ้าบ๊ิกบิล ริชชี มาโรงเรียนด้วยละ”

แสงเงาอ่อนๆ ที่ลอดออกมาตามรูที่เจาะไว้ทั่วตะเกียงกระป๋องนั้นทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างแลดูกระดำกระด่าง อัลแมนโซเห็นชัดๆ ว่าพ่อเคร่งขรึม พ่อลูบหนวดเคราแล้วส่ายหน้าช้าๆ อัลแมนโซคอยฟังอย่างใจจดใจจ่อ พ่อก็ได้แต่หยิบตะเกียงและสำรวจรอบๆ โรงนาเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อดูว่าในนั้นอุ่นสบายแล้วสำหรับค่ำคืนนี้ จากนั้นพ่อก็ตรงเข้าบ้าน

ความหนาวเย็นช่างหฤโหด คีนนันมีดมิดและสงบนิ่ง มีแสงดาวแต่เพียงน้อยนิดบนฟากฟ้า อัลแมนโซชอบใจที่ได้เข้าไปในครัวขนาดใหญ่ที่อบอุ่นด้วยเตาไฟและแสงเทียน เขาหิวเหลือเกิน

น้ำอุ่นที่ตักจากน้ำฝนที่เก็บไว้ในแทงก์กำลังกรุ่นๆ อยู่บนเตาไฟ พ่อ รอยัล และอัลแมนโซผลัดกันมาที่อ่างล้างหน้าที่ตั้งอยู่บนม้านั่งยาวข้างประตู เริ่มจากพ่อก่อน อัลแมนโซใช้ผ้าขนหนูเช็ดหน้า แล้วไปนั่งสองกระจกที่แขวนไว้บนผนังและค่อยๆ หวีผมเปียๆ ให้เรียบตรง

ห้องครัวนั้นเต็มไปด้วยกระป๋องรูปสุ่มไก่ที่กำลังแกว่งไกวไปมา อิไลซาเจนและอลิซกุลูกจอล้างจานซาม กลิ่นหอมกรุ่นของแฮมทอดทำให้น้ำย่อยในกระเพาะของอัลแมนโซเริ่มทำงาน

เขาหยุดหน่อยหนึ่งตรงปากประตูห้องครัว แม้กำลังกรอน้ำนมอยู่ตรงท้ายห้องยาวๆ นั้น แม่ยืนหันหลังให้กับเขา ขึ้นวางของทั้ง

สองด้านมีแต่ของรับประทานอร่อยๆ แน่นชนิด ชีสเหลืองขึ้นใหญ่ๆ เรียงไว้ตรงนั้น รวมทั้งเค้กน้ำตาลเมเปิ้ลก้อน เบ้อเริ่ม แล้วยังขนมปังอบใหม่หลายก้อน ขนมเค้กขึ้นใหญ่ๆ สีขึ้น ส่วนอีกชั้นหนึ่งก็เต็มไปด้วยขนมพาย ซึ่งมีคนตัดไปแล้ว ชื่นหนึ่งและเศษขนมที่ร่วงๆ อยู่นั่นช่างยั่วน้ำลาย ปล่อยไว้ไม่ได้แล้ว

อัลแมนโซยังไม่ทันได้ขยับแต่ไอไลซาเจนก็ร้องลั่นเสียแล้ว

"อัลแมน หยุดนะ! แม่คะ!"

แม่พูดโดยไม่ได้หันหลังกลับมา "ปล่อยไว้อย่างนั้นอัลแมนโซ เดี่ยวทานอาหารค่ำไม่ลง"

อัลแมนโซคิดว่ามันช่างเหลวไหลสิ้นดี กะแค่กัดคำเดียวเล็กๆ จะทำให้รับประทานอาหารไม่ลงเชียวหรือ เขาหิวจะแย่อยู่แล้ว และ

ทุกคนไม่อนุญาตให้เขารับประทานจนกว่าจะจัดโต๊ะอาหารเสร็จ ไม่เห็นจะเข้าท่าเลยแต่แน่นอนเขาพูดอย่างที่คิด ให้แม่ได้ยินไม่ได้หรอก เขาต้องเชื่อฟังโดยไม่ปริปาก

เขาแลบลิ้นหลอกไอไลซาเจน เธอทำอะไรไม่ได้ เพราะมือไม่ว่าง จากนั้นเธอก็รีบเดินเข้าไปในห้องอาหาร แสงจ้าจากตะเกียงทำให้ตาพร่า ใกล้เคียงกับเตาผิงไฟสีเหลี่ยมติดผนังนั้น พ่อกำลังคุยเรื่องการบ้านการเมืองกับคุณครูคอร์ส ฟอนน์หันหน้าไปทางโต๊ะอาหารดังนั้นอัลแมนโซจึงไม่กล้าแตะต้องอะไรบนนั้นเลย

มีชีสแผ่นเรียกน้ำย่อยวางซ้อนเป็นตั้งๆ มีจานใส่ชีสหัวหมูเนื้อเยลลี่ มีจานแก้วใส่แยม เยลลี่ และผักดอง อีกทั้งยังมีนมเหยือกสูง และถ้วยกับหมุดิมนั้นทอดจนเกรียมเต็มถาดใหญ่

อัลแมนโซมองไปทั่วโต๊ะแล้วรู้สึกเหมือนไส้จะขาด เขากลิ่นน้ำลายเอือกก่อนจะเดินออกไปอย่างผิใจ

ห้องอาหารนั้นสวยทีเดียว กระดาษปิดฝาผนังมีลวดลายเป็นทางยาวสีเขียวสลับกับดอกไม้

สีแดงกระจุ้มกระจิมเรียงเป็นแถวบนพื้นหลังสีช็อกโกแลต และแม่

ได้ทอพรมเช็ดเท้าที่เข้ากันอย่างดี แม่ยังอมพรมให้เป็นสีเขียวและ

สีช็อกโกแลต สลับกับเศษผ้าสีขาวกับแดงพันเป็นเกลียว ตู้โชว์เข้ามมตู้ใบสูงนั้นเต็มไปด้วยของโชว์สวยๆ งามๆ—เปลือกหอยต่างๆ และพวกไม้ที่กลายเป็นหิน บรรดาหินหายาก หนังสือต่างๆ และมีโมบายรูปปราสาทแขวนไว้เหนือโต๊ะ ตรงกึ่งกลางพอดี อลิซเป็นคนทำโมบายนั้นขึ้นจากฟางข้าวสาธิตะอาดๆ สีเหลืองติดเศษผ้าชิ้นเล็กๆ สีสดๆ ไว้ตามมุม แกว่งไกวตามสบายเมื่อต้องสายลมเบาๆ และแสงจากตะเกียงก็ส่องสะท้อนไปทั่วเส้นฟางสีทอง

แต่สำหรับอัลแมนโซแล้ว ภาพที่งดงามที่สุดไม่ใช่อื่นใด นอกจากแม่ของเขานั้นเอง

แม่ผู้ที่กำลังยกงานแปลกระเบื้องเคลือบใบใหญ่ใส่แสมทอดกรอบเต็มจาน แม่ของเขาตัวเล็ก ๆ อวบ ๆ และสวยมาก นัยน์ตาของเธอเป็นสีฟ้า ผมของเธอเป็นสีน้ำตาลคล้ายปีกนกอ่อนนุ่ม กระดุมสีแดงเม็ดเล็กๆ เรียงเป็นแถวยาว ด้านหน้าชุดผ้าขนแกะสีไวน์ ตั้งแต่คอกปกผ้าลินินสีขาวจรดผ้ากันเปื้อนสีขาวที่ผูกไว้รอบเอว ปลายแขนเสื้อกว้างๆ ทั้งสองข้างของแม่มองดูเหมือนกระดิ่งสีแดงตรงขอบงานแปลลายครามใบนั้น แม่เดินผ่านประตูแล้วต้องหยุดนิดหน่อยและออกแรงกระตุก เพราะว่าชายกระโปรงสุมไก่อที่สวมแน่นกว้างกว่าประตู

กลิ่นของแสมช่างหอมน่ารับประทานเกินกว่าที่อัลแมนโซจะอดใจไว้ได้

แม่วางงานแปลใบนั้นลงบนโต๊ะแล้วตรวจดูว่าทุกอย่างจัดวางไว้เรียบร้อยแล้ว แม่ถอดผ้ากันเปื้อนออกและแขวนไว้ในห้องครัวแม่คอยจนกระทั่งพ่อคุยกับคุณครูคอร์สเสร็จ แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เจมส์คะ อาหารค่ำพร้อมแล้วนะคะ” ดูเหมือนว่าจะใช้เวลายาวนานเหลือเกินกว่าที่ทุกคนจะนั่งที่ พ่อนั่งลงตรงหัวโต๊ะ แม่นั่งฝั่งตรงข้าม แล้วทุกคนก็ต้องก้มหน้าลงขณะที่พ่อกล่าวขอบคุณพระเจ้าที่ประทานอาหารมื้อนี้มาให้ หลังจากนั้นทุกคนก็หยุดนิ่งกันสักพักก่อนที่จะพ่อจะคลี่ผ้าเช็ดปากและหยิบเข้ากับคอเสื้อคลุม

พ่อเริ่มตักอาหารใส่จานให้ทุกคน โดยตักให้คุณครูคอร์สก่อนแล้วตามด้วยแม่ จากนั้นจึงตักให้รอยัล อีไลซาเจน และอลิซ แล้วจึงจะถึงตาของอัลแมนโซ

“ขอบคุณฮะ” อัลแมนโซพูด นั่นคือคำพูดเดียวที่เขาพูดได้ที่โต๊ะอาหาร เด็กๆ จะถูกจับตามองและต้องไม่เอ่ยปาก พ่อ แม่ และคุณครูคอร์สพูดคุยกันได้ แต่รอยัล อีไลซาเจน อลิซ และอัลแมนโซต้องไม่พูดแม้สักคำ

อัลแมนโซรับประทานถั่วอบหอมหวานกลมกล่อม ตามด้วย

หมูเค็มนุ่มละมุนลิ้นราวกะครีม ต่อด้วยมันฝรั่งต้มสุกราดซอสเกรวี่

รับประทานกับแสมทอด แล้วหันไปกัดขนมปังเนื้อเป็นปุยนุ่มทาเนยอย่างหนา ตามด้วยขนมปังปังขึ้นบางกรอบ เขาเชื่อบหัวผักกาดบดและผักทองตุ๋นกองพูนจนหายวับไปกับตา จากนั้นก็นั่งถอนหายใจแล้วจับผ้าเช็ดปากยัดเข้าไปในคอเสื้อก็สีแดง แล้วตามด้วยของหวานอัลแมนโซรับประทานลูกพลัมเชื่อมแยมสตรอว์เบอร์รี เยลลี่งุ่นและเปลือกแดงโมดองรสเปรี้ยว เขารู้สึกอิ่มสบายท้อง แล้วค่อยๆ รับประทานพายผักทองขึ้นเบ้อเริ่ม เขาได้ยินพ่อพูดกับคุณครูคอร์สว่า “รอยัลเล่าให้ผมฟังว่าวันนี้พวกเด็กเฮี้ยวย่านฮาร์ดสแครปเบิ้ลมาโรงเรียนด้วยหรือครับ”

“ใช่ครับ” คุณครูคอร์สตอบ

“ผมได้ยินว่าพวกนั้นจะแกล้งให้ครูเลิกสอน”

คุณครูคอร์สกล่าวว่า “ผมคิดว่าพวกเขา กำลังพยายามอยู่”

พ่อยกถ้วยน้ำชาขึ้นเป่าและจิบ แล้วชดจนหมดถ้วยก่อนเทเดิมอีกเล็กน้อย